

Ked' slzy padajú

Džemal Kodrazi

Ked' slzy padajú
© Džemal Kodrazi
Vydavateľstvo: PRINCIP NET s. r. o.
Rok vydania: 2024
ISBN 978-80-69116-00-9

V tejto knihe vám predkladáme výber
najlepších príbehov

Venujem túto knihu
mojim rodičom do nebička

Moje poďakovanie patrí

Mojej manželke Daške,
kamarátke Katke Marcišovej
a kreatívnemu grafikovi Erikovi Lukáčovi

Džemal Kodrazi

KEĎ SLZY

PADAJÚ

OBSAH

Na pokraji ticha.....	12
Bolešť rozhodnutia.....	16
Nitka nádeje.....	21
Odložená šatka.....	26
Láska, ktorá nemá hraníc.....	30
Ticho v nás.....	36
Ticho pred búrkou.....	39
Posledné objatie.....	42
Neočakávaná láska.....	47
Tieň minulosti.....	52
Posledné svetlo.....	57
Sychravé lúčenie.....	60
Jeseň pravdy.....	66
Tajomstvá v tichu.....	71
Nezvratné rozhodnutie.....	76
Tajomstvo dažďa.....	80
Odhalené tajomstvo.....	85
Posledná cesta.....	91
Svedomie z betónu.....	94
Posledná kvapka.....	99
Katarína a jej tichý boj.....	103
Naučím ťa usmievať sa.....	107

Krvavá svadba.....	111
Posledný rozhovor.....	115
Posledné objatie.....	120
Muž s čistým srdcom.....	124
Lipa na konci cesty.....	128
Boh a ľudské srdcia.....	132
Zlomené puto.....	137
Cesta klamstva.....	141
Druhý šanca.....	145
Posledný pacient.....	149
Rozhovor s nenarodeným bračekom.....	153
Tichý boj.....	156
Hodiny života.....	161
Knižný svet.....	166
Tichý anjel.....	170
Keď už čas nezostáva.....	175
Kvety v daždi.....	179
Neznesiteľné hranice.....	183
Tichý šum rieky.....	188
Svetlo v tme.....	192
Odkaz lásky.....	196
Kvety, ktoré hovoria.....	200

Našla som svetlo.....	204
Posledná lúpež.....	208
Tienisté myšlienky.....	212
Znovuzrodenie zo zabudnutia.....	216
Spev, ktorý nezaniká.....	220
Tichý šepot z budúcnosti.....	224
Posledná zmena.....	227
Záchrančné volanie.....	232
Medzi hviezdami.....	236
Návrat na lúku.....	240
Nesprávne rozhodnutie.....	245
Zhasnuté svetlo.....	249
Stratená láska v tieni zúfalstva.....	253
Zázrak menom Gabriela.....	257
Posledná chvíľa pravdy.....	261
Zlomené priateľstvo.....	265
Pravda za každú cenu.....	268

ÚVOD

Pod povrchom každodenného života sa často skrývajú príbehy, ktoré zriedka vidíme na vlastné oči – príbehy o najtemnejších okamihoch našich duší. Sú to chvíle, keď bolesť a straty, ktoré si nesieme, prekračujú slová. Táto kniha nie je len zbierkou príbehov, ale cestou do hĺbky ľudského žiaľu, smútenia a nádeje, ktoré sa odvíjajú v tých najkrehkejších momentoch života.

Každý príbeh vás zavedie k ľuďom, ktorí stratili smer, zažili nenapraviteľnú stratu či zápasili s tichými otázkami, na ktoré neexistujú odpovede. Je to kruté zrkadlo toho, čo si všetci, hoci na chvíľu, nesie každý z nás. Sú to príbehy, ktoré skúmajú ticho – to, čo zostáva nevy povedané, a napriek tomu neustále prítomné.

Niektoré z týchto príbehov sa týkajú neúprosného žiaľu, iné zas krehkého lúčenia. V každom z nich sa však zrkadlí nielen bolesť, ale aj slabé svetlo nádeje – to, ktoré nás spája a umožňuje nám hľadať zmierenie aj v najťažších chvíľach.

„Keď slzy padajú“ je výzvou pre každého z nás. Pozýva nás, aby sme čelili pravdám o našej krehkosti a pominateľnosti, ale aj o sile, ktorú nachádzame práve v najhlbšom žiali. Otvorte tieto stránky a vstúpte do sveta, kde smútok a bolesť nie sú len dôvodmi na zlomenie, ale aj možnosťou objaviť nové cesty k zmiereniu a pochopeniu.

Džemal Kodrazi

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Džemal Kodrazi', written in a cursive style.

Na pokraji ticha

Erik sa pomaly prebúdza v nemocničnej izbe, kde biele steny a sterilná vôňa vytvárali dojem nepreniknuteľného ticha. Pípajúce prístroje boli jediným zvukom, ktorý prerušoval pochmúrnú atmosféru. Hlava mu praskala od bolesti, akoby sa mu mala každú chvíľu roztrieštiť. Jeho telo bolo ťažké, pokryté modrinami a ranami, ktoré pálili ako rozžeravené uhličky. Pokus o pohyb ho zarazil – bolesť bola takmer neznesiteľná, no myseľ už bola úplne prebudená.

Chvíľu ležal, zmietaný v hmlistej zmesi bolesti a zmätku. A potom si začal spomínať. Cesta autom, radosť a smiech jeho syna Marka, jeho malého lúča svetla. Potom ostré svetlá... svetlá, ktoré sa k nim prirútili z boku. A potom už len tma.

„Marko!“ zašepkal, jeho hlas ledva zaznel v tichu miestnosti. Panika mu rozbúchala srdce, ktoré teraz bilo ako splašené. „Kde je môj syn?“ Jeho otázka sa stratila v prázdnote, odpoveď však neprichádzala.

Dvere izby sa otvorili a dnu vstúpila sestrička. Jej tvár bola vážna, v očiach sa jej lesklo niečo nevysloviteľné. Erik sa na ňu obrátil, jeho pohľad bol plný zúfalstva. „Kde je Marko?“ zopakoval, hlas sa mu triasol. Sestrička prišla bližšie, sadla si na okraj jeho postele, pomaly, akoby sa bála, že každý pohyb môže všetko zlomiť.

„Pán Slivka,“ začala opatrne, akoby každé slovo bolo ťarchou, ktorú ledva zvládala. „Je mi to veľmi ľúto... váš syn... váš syn neprežil.“

Ticho v izbe bolo ohlušujúce. Erikova myseľ nedokázala spracovať tie slová. Marko, jeho syn, jeho malý chlapec. Slzy mu začali tiecť po tvári, ticho a bezmocne, akoby už ani nemal silu plakať nahlas. Jeho srdce, ktoré ešte pred chvíľou bilo ako splašené, sa teraz zrútilo pod ťarchou prázdnoty. Tá prázdnota bola nekonečná. Nič z toho, čo sa stalo, nedávalo zmysel. „Prečo Marko? Prečo nie ja?“

Nasledujúce dni prežíval ako v hmle, uväznený v nočnej more, z ktorej sa nedalo prebudiť. Jeho manželka Katka prišla za ním do nemocnice, no medzi nimi bolo ťaživé ticho, ktorého sa nedokázal zbaviť. Sedela vedľa neho, ale jej prítomnosť bola iná. Jej oči, kedysi plné života, boli prázdne. „Ona vie,“ pomyslel si Erik. „Viní ma.“ A on vinil sám seba.

Keď konečne mohol odísť z nemocnice, čakal ho pohreb. Bol to pohreb, na ktorý nemal byť pripravený. Obloha bola sivá, ťažká a ponurá, akoby aj samotné nebo cítilo tú tragédiu. Katka stála vedľa neho, no medzi nimi bola neprekonateľná priepasť. Jej tvár bola zamračená a hoci neplakala, jej oči hovorili všetko. Boli v nich stovky nevyslovených otázok, výčitiek a hnevu.

Ľudia prichádzali, vyjadrovali sústrasť, ale ich slová boli pre Erika ako hluk v diaľke. Nič z toho nebolo dôležité. Jediné, na čo mohol myslieť, bol ten osudový moment. Volant sa mu vytrhol z rúk, Markov strach, ten otrasný zvuk nárazu. A potom už len tma.

Keď truhlu spustili do zeme, Erik sa zrútil. Slzy, ktoré sa snažil potláčať, sa vyliali bez zábran. Pozrel sa na Katku,

dúfajúc, že v jej pohľade nájde aspoň kúsok nádeje, niečo, čo by mu ukázalo, že nie je všetko stratené. No jej oči boli ako ľad – prázdne, plné bolesti a hnevu.

„Prepáč,“ zašepkal, ale tie slová boli prázdne. Všetko, čo sa dalo povedať, už bolo dávno stratené.

Katka sa na neho ani nepozrela. Stála tam ako duch, úplne vzdialená, obklopená smútkom, ktorý ju pohltil. Erik si uvedomil, že nielenže stratil syna, ale teraz stratil aj ju. Jeho manželka, jeho rodina, všetko, čo miloval, bolo preč.

V tej chvíli siahol rukou pod kabát, kde mal schovanú pištoľ. Celý jeho svet sa rozpadol, neostalo nič, čo by ho držalo. Bez toho, aby si ho Katka všimla, priložil zbraň k spánku. Posledný pohľad uprel na truhlu svojho syna, na všetko, čo stratil.

„Prepáč mi,“ povedal hlasnejšie, plný zúfalstva, ktoré ho roztrhalo na kusy. Stlačil spúšť.

Zvuk výstrelu roztrhol vzduch. Erikovo telo sa zrútilo na truhlu jeho syna, jeho krv sa zmiešala so zemou. Katka sa s výkrikom zrútila vedľa neho, jej tvár bola stuhnutá od bolesti a hrôzy. Svet, ktorý kedysi poznala, sa rozpadol na prach. Jej syn bol preč, jej manžel bol preč a ona zostala sama, úplne sama.

V ten moment si uvedomila, že už neexistuje nič, čo by mohlo zaceliť jej rany. Kľáčala tam, obklopená rodinou a priateľmi, no vnútorne bola úplne prázdna. Bolesť ju pohltila a vedela, že ju bude prenasledovať do konca jej dní.

Ticho v miestnosti bolo ohlušujúce, prázdnota nekonečná.

Každé slovo, ktoré mohol povedať, bolo už dávno stratené.

Marko, jeho malý lúč svetla,
bol preč, a s ním aj jeho budúcnosť.

Jeho srdce sa zrútilo pod ťarchou prázdnoty,
ktorá nemala konca.

V očiach Katky už nebolo nič, len bolesť a hnev,
ktoré ho navždy odrezali od jej lásky.

Volant sa mu vytrhol z rúk, Markov strach
a ten otrasný zvuk nárazu. A potom už len tma.

Posledný pohľad uprel na truhlu svojho syna,
na všetko, čo stratil.

Prepáč," zašepkal, ale tie slová už nič nemohli zmeniť.

Svet, ktorý kedysi poznala, sa rozpadol na prach.

Bolesť ju pohltila a vedela,
že ju bude prenasledovať do konca jej dní.

Bolesť rozhodnutia

Bol pokojný podvečer, keď dvanásťročná dievča začalo pociťovať prudké bolesti v bruchu. Na začiatku sa zdalo, že ide len o bežnú nevoľnosť. Matka si najprv myslela, že to prejde, ako to už býva pri deťoch. No bolesť sa rýchlo stupňovala. Každým jej výkrikom sa matkina panika zväčšovala. Po chvíli už nebolo možné čakať. Musela konať. Siahla po telefóne, ruky sa jej triasli, keď volala otcovi. Jej srdce sa zovrelo strachom. Zdvihne to? Čo ak nie?

„Musíme ísť do nemocnice,“ povedala hlasom, ktorý sa chvel rovnako ako jej myseľ.

Cesta do nemocnice im pripadala nekonečná. Matka neustále pozerala dozadu, na svoju dcéru, ktorá sa zvierala v bolestiach na zadnom sedadle auta. Jej dych sa zrýchľoval a v očiach sa jej zračil strach. Matka cítila, že niečo nie je v poriadku, no nemohla nič spraviť. Len držala volant pevne v rukách a dúfala, že to nie je také vážne, ako to vyzerá. Srdce jej bilo ako splašené.

Keď dorazili do nemocnice, ich nádej sa upierala na mladého lekára, ktorý ich prijal. Pôsobil sebavedome, s istým hlasom ich uistoval, že ide o črevnú infekciu. „To sa vyrieši liekmi,“ povedal, akoby to bola len bežná vec. Matka, hoci vystrašená a nevedomá, sa na neho musela spoľahnúť. Doktor bol ten, kto vedel, čo robiť. Bol ten, komu zverila život svojej dcéry. A tak si zobrala recept; v mysli mala len ozvenu jeho slov: „Bude to v poriadku.“

Ale niečo v jej vnútri ju stále trápilo. „Čo ak sa mýli?“ tá otázka jej prebleskla hlavou. No rýchlo ju zahodila. Nemohla pochybovať.

V lekárni, kde sa zastavili cestou domov, ich privítal starý lekárnik. Jeho oči, hoci unavené, stále vyžarovali skúsenosť. Keď mu matka podala recept, všimla si, ako jeho tvár stuhla. Niečo nebolo v poriadku.

„Tento liek je príliš silný pre také mladé dievča,“ povedal opatrne, no rozhodne. „Mohlo by jej to ublížiť, môže ju to aj zabiť.“

Matka zostala ochromená. V mysli sa jej začal zmätok. Kto má pravdu? Ten mladý doktor, ktorý sa zdal byť taký istý, alebo tento starý muž, ktorý jej teraz radil opatrnosť? „Ale... doktor povedal, že...“ jej hlas sa vytratil do prázdna.

Lekárnik ju neprerušil. Jeho pohľad bol plný pochopenia, ale aj naliehavosti. „Odporúčam vám, aby ste hľadali druhý názor.“

Keď prišiel domov jej manžel, matka mu vyrozprávala celý príbeh. Jej ruky sa stále triasli, oči mali v sebe strach a zmätok. Manžel, rovnako ako ona, nevedel, čo robiť. Obaja cítili, že sú uväznení medzi dvoma svetmi – dôverou v odborníka a varovaním skúseného človeka.

„Ak to doktor predpísal, musíme mu veriť,“ povedal nakoniec manžel, hoci ani on si nebol úplne istý.

Matka chcela niečo namietnuť, no cítila sa zahnaná do kúta. Ako by mohla ísť proti rozhodnutiu odborníka?

Podvolila sa, hoci jej vnútorný hlas kričal, že robia chybu.

Liek dievčaťu podali. Bolo ticho, až príliš ticho. Čakali, že bolesť začne ustupovať, ale situácia sa zhoršovala. Dievča začalo kričať, neznesiteľné křče ju zvierali stále viac. Matka sedela vedľa nej, jej myseľ prechádzala z jedného extrému do druhého. „Možno je to len reakcia tela,“ upokojovala sa. No keď dcérin krik začal byť hlasnejší a hlasnejší, hrôza jej zaliala myseľ. Niečo bolo veľmi zle.

„Musíme ju vziať späť do nemocnice!“ zakričala manželovi. Jeho tvár bledla, keď chytil dcéru do náručia a bežal do auta.

Ale bolo neskoro. Po ceste do nemocnice sa dievča prestalo hýbať; jej slabé telo ochablo v otcovej náruči. Matka sa otočila a uvidela, že jej dcéra prestala dýchať. „Nie... prosím, nie!“ vykrikla. Zrútil sa v aute, kým matka prešla na červenú, nemajúc inú možnosť, len tú, že sa mýli. Ale keď dorazili do nemocnice, bolo to už jasné.

Lekári už len potvrdili to, čo rodičia vedeli – ich dievča bolo preč.

Po celý zvyšok života ich prenasledovali výčitky. Každý deň bol ťarchou, ktorú nevedeli uniesť. Neustále sa vracali k tej chvíli v lekárni. „Čo keby sme poslúchli lekárnika?“ pýtali sa znova a znova. Čo by sa stalo, keby sa rozhodli inak? Matka sa každé ráno prebúdzala s tým istým otáznikom v hlave. Nemohla ho odohnať.

Bolesť ich nenechala na pokoji. Spomienky na ich dievča boli zamorené výčitkami. Uvedomili si, že život je plný

rozhodnutí, ktoré môžu mať tragické následky. A hoci nevedomosť im bránila v tom, aby porozumeli úplne, naučili sa krutú lekcii: nie vždy je správne dôverovať len odborníkom. Niekedy je dôležitejšie veriť vlastným inštinktom.

Nevedomosť sa stala ich najväčším nepriateľom,
keď museli rozhodnúť medzi dvoma protichodnými radami.

Niekedy aj správne znejúce rozhodnutie
môže viesť k najhoršiemu osudu.

Strach a nádej sa bijú v každej sekunde, keď neviete,
čo je pre vaše dieťa správne.

Varovanie starého lekárnika bolo, ako tichý hlas,
ktorý sa stratil v hluku slepej dôvery.

Každé rozhodnutie má svoju váhu,
ale keď ide o život, aj najmenší omyl môže zničiť všetko.

Rodičia vždy dúfajú, že rozhodnutie, ktoré spravia,
bude to správne, no nie vždy existuje šanca napraviť chybu.

Boleť sa stala ich denným sprievodcom, keď si uvedomili,
že ich slepá dôvera zobrala to najdrahšie.

Niekedy srdce kričí viac než logika,
ale strach nás núti počúvať nesprávnych.

Načúvať vlastným inštinktom
by možno stačilo na záchranu života.

Život je plný ťažkých rozhodnutí, no najhoršie sú tie,
ktoré nám vezmú niekoho, koho milujeme.